

рамото на обълъ, дебелъ червенъ шнуръ съ сърмени ройти (пюскюли) имаше приплѣчена крива турска сабя съ окована въ сръбро дръжка и капия, която, както казваха нѣкои стари хайдутѣ, войводата билъ отнелъ отъ нѣкой си бей-кръвопиецъ, когото той убилъ въ врѣме на старитѣ си воювания по Балкана. На главата си войводата обикновенно носеше малъкъ фесъ сръбски образецъ. Обутъ бѣше съ ботуши.

Войводата Панайотъ Хитовъ е родомъ отъ Сливенъ. Още когато билъ двадесетъ годишенъ момъкъ е излѣлъ по Балкана; събралъ чета народни борци, които се тогава викали хайдутѣ, и ги водилъ противъ турцитѣ. Неговата чета е много години нарѣдъ преслѣдвала золумкяритѣ турци и изедниците български чорбаджии, а помагала на сиромаситѣ българи.

Момчетата отъ четата много скоро обикнаха вожда си за неговия юначенъ видъ и ласкавитѣ обръщения съ тѣхъ. Всички вѣрваха въ неговото юначество и умѣние, и очакваха отъ него, че той ще поведе четата къмъ славата, и съ това ще спомогне за освобождението на отечеството.

Подвойводата дѣдо Желю бѣше също като Панайота старъ български войвода, който е водилъ чети по Балкана. Турцитѣ знаятъ и помнятъ и него не по-малко отъ другитѣ войводи. Той бѣше чловѣкъ на 55 — 60 годишна възраст, съ набръчкано лице, впаднали сиви очи, побѣлѣли бакембарди, мустаци и коса. Макарь и попригърбенъ малко отъ старостъ, той бѣше доста бодаръ, за да прави още хайдутлукъ по Балкана, но не се нае да земе самостоятелно водение на нѣкой чета по причина на старостъта си, а предпочете да бѣде подъ командата на стария си другаръ по хайдутлукъ — Панайота.

И дѣдо Желю бѣше както и войводата облѣченъ съ чепкенъ и колчаклии потури, несеше селявлжкъ съ пищови и крива сабя, само че всячко това бѣше много по скромно. На главата си само, той носеше голѣмъ, рунтавъ, черенъ калпакъ съ зелено сукнено дѣно. Жѣлтото мѣдно левче почти се съвсѣмъ скриваше въ рунтавата вълна на калпака.

Дѣдо Желю бѣше родомъ отъ село Карапча Ямболска околия.